

свадба не прави“. Струва ми се че е време да тръгваме.

Малкият замина, а голѣмият остана.

Малко по навѣтрѣ въ гората малкият братъ намѣри една рѣка, прѣмина я и на брѣга съгледа една мечка заспала. Той грабна мечетата ѝ, почна да тича безъ да се обърне и стигна на планината. Щомъ се намѣри на връха, и цѣла тѣла хора излѣзоха на срѣща му и го отведоха въ града, дѣто го направиха царь. Той царува петъ години. На шестата година единъ другъ царь му обяви война, прѣвзе града и го изпжди.

Тогава малкият братъ тръгна да се скита изново и се върна при брата си. А голѣмият му братъ си живѣеше спокойно на село и не бѣше нито богатъ, нито сиромашъ.

Двамата братя бѣха мого честити, че могат да си разкажатъ живота.

Голѣмият каза:

— Ти виждашъ, че азъ имахъ право, азъ живѣхъ безъ бѣди; а ти, който става и царь, помисли си, колко труденъ бѣше твоятъ животъ.

Малкият му отговори:

Толстой отива на работа.